

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej: **P., s. r. o., so sídlom v B., IČO: X.,** zast. F., s.r.o., so sídlom M., proti povinnej: **M., nar. X., bytom L., o vymoženie 413,56 eur s príslušenstvom,** vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 11 Er 58/2004, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 12. júla 2012, č. k. 1 CoE 305/2012-59, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Zvolen napadnutým uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a oprávneného zaviazal zaplatiť súdному exekútorovi trovy exekúcie v sume 132,16 eur.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že predmetný exekučný titul bol vydaný na základe plnomocenstva, ktoré povinný udelil Mgr. T., advokátovi, v predtlačí zmluvy o úvere a teda povinný, ak chcel, aby mu bol poskytnutý predmetný spotrebiteľský úver, bol súčasne nútený podpísať aj spomínané plnomocenstvo, v ktorom splnomocnil Mgr. T. na spísanie predmetnej notárskej zápisnice, obsahom ktorej je uznanie záväzku z úveru v jej mene tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu na celý jej majetok do výšky vzniknutej pohľadávky alebo jej zostatku a jej príslušenstva.

Takéto podmieňovanie poskytovania spotrebiteľského úveru uzatvorením plnomocenstva pre Mgr. T. súčasne s poverením na spísanie notárskej zápisnice, ako exekučného titulu, je treba považovať za neprijateľnú podmienku v zmluve o spotrebiteľskom

úvere, aj keď demonštratívny výpočet neprijateľných podmienok ust. § 53 ods. 3 OZ takúto podmienku výslovne nespomína.

Napriek uvedeným skutočnostiam v notárskej zápisnici splnomocnený zástupca uznal právny záväzok povinného vo výške 413,56 eur (12 459,- Sk), z toho úver a poplatok vo výške 131,88 eur (3 973,-Sk), pričom táto suma sa úročí úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne od 07. augusta 2003 do zaplatenia.

Splnomocnený zástupca povinného v rozpore s právnou úpravou uvedenou v Občianskom zákonníku a v zákone o spotrebiteľských úveroch uznával v mene povinného sumy, ktoré v notárskej zápisnici neboli presne vyčíslené, iba zosumarizované a navyše sa zaväzoval na úroky z omeškania v neprípustnej výške, konal teda v rozpore s dobrými mravmi tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 1 OZ. A teda právny úkon – vyhlásenie advokáta pred notárom – urobený Mgr. T., ako splnomocnencom povinného je v zmysle ust. § 39 OZ neplatný, nakoľko odporuje zákonu a prieči sa dobrým mravom. Notárska zápisnica ako formálne vykonateľný exekučný titul existuje, ale nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom, keďže bola spísaná o absolútne neplatnom právnom úkone.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že nie je možné vyhovieť návrhu oprávnenej, keďže samotný exekučný titul trpí vadami, ktoré bránia v pokračovaní exekúcie. Preto súd exekúciu vedenú proti povinnému vyhlásil za neprípustnú a podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 2, § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastavil, nakoľko je exekučný titul nevykonateľný, čo je neodstrániteľným nedostatkom (podmienkou) konania a v exekučnom konaní preto nie je možné ďalej pokračovať.

O trovách exekúcie rozhodol súd v zmysle ust. § 203 ods. 1 Exekučného poriadku tak, že uložil oprávnenému povinnosť nahradiť poverenému súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 132,16 eur, nakoľko ten podal návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorý trpí takými právnymi vadami, že v exekúcii nie je možné pokračovať.

Na odvolanie oprávnenej odvolací súd uznesenie prvostupňového súdu potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že predmetná zmluva o úvere bola medzi oprávnenou ako veriteľom a povinným ako dlžníkom uzatvorená dňa 30. 01. 2003. V zmluve zhotovenej formou predtlaču je uvedený text, z ktorého vyplýva, že povinný (dlžník) ako splnomocniteľ

splnomocnil advokáta Mgr. T., aby vo forme notárskej zápisnice uznal v jeho mene jeho záväzok z úverovej zmluvy tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom. Dňa 14. 10. 2003 bola notárom JUDr. O., so sídlom v P., spísaná notárska zápisnica N 3708/2003, NZ 91765/003 v bode 3, ktorej Mgr. B. na základe substitučnej plnej moci zo dňa 2.1.2003 zastupujúci Mgr. T., konajúci na základe splnomocnenia tvoriaceho súčasť tejto notárskej zápisnice vyhlásil, že uznáva dlh voči oprávnenej osobe v celkovej výške 12 459,- Sk. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že plnomocenstvo udelené povinným Mgr. T. priamo v zmluve o úvere nie je platným právnym úkonom povinného, preto Mgr. B. na základe substitučnej plnej moci zo dňa 02. 01. 2003 zastupujúci Mgr. T. nemohol pred notárom platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinného.

Z obsahu zmluvy o úvere uzatvorenej medzi dlžníkom vyplýva, že povinný splnomocnil advokáta Mgr. T. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v jeho mene advokát Mgr. T. uznal záväzok z úveru do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. na celý majetok povinného do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva.

Vzhľadom k tomu, že dvojstranný právny úkon zastúpenia medzi povinným a Mgr. T. vznikol zároveň v deň uzatvorenia zmluvy o úvere, t.j. v čase, keď ešte žiaden dlh neexistoval, a keď bolo možné len do budúca predpokladať, že by dlh mohol vzniknúť, krajský súd sa zaoberal jednak tým, či advokát Mgr. T. bol splnomocnený na úkony v takom rozsahu, ako ich vykonal, a to či zmluvné zastúpenie medzi ním a povinným nie je absolútne neplatné.

V zmluve o úvere si účastníci dohodli, že ich zmluvný vzťah sa bude riadiť Obchodným zákonníkom. Inštitút uznania záväzku je jedným z právnych prostriedkov zabezpečenia záväzku. Zákon ako podstatnú náležitosť uznania záväzku považuje uznanie určitého záväzku, bližšie však tento pojem nevymedzuje. Nevyhnutnými zložkami uznania sú dôvod a výška záväzku. Pri takejto interpretácii nie je obsahový rozdiel medzi občianskoprávnym a obchodnoprávnym chápaním záväzku. Uznanie záväzku treba kvalifikovať ako jednostranný právny úkon dlžníka, ktorý sa adresuje veriteľovi. Týmto úkonom dlžník uzná za svoj určitý záväzok, čím potvrdzuje jeho platnosť v čase uznania. Zákonným dôsledkom

uznania záväzku je právna domnienka, ktorá je vyvrátiteľná, že záväzok v čase uznania existoval. Uznať dlh alebo záväzok je teda právom dlžníka, ktoré v budúcnosti môže realizovať, ale aj nemusí, pretože závisí od okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti. Nie je však prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Uvedená dohoda je preto neplatná s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka v spojitosti aj s § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Právo, ktoré môže vzniknúť v budúcnosti je právom, ktoré v čase uzatvorenia dohody nie je ešte známe a nemožno s ním disponovať. Ak teda v čase uzatvorenia zmluvy o splnomocnení neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, povinný nemohol v tom čase ani realizovať svoje právo dlh uznať alebo neuzať. Z tohto dôvodu potom nemohol povinný ani splnomocniť advokáta Mgr. T. na uvedené právo.

Odvolací súd poukázal aj na rozpor záujmov povinného a jeho zástupcu. Povinný, dlžník nemal možnosť výberu zástupcu, pretože z obsahu spisu, ako aj ďalších spisov oprávneného vyplýva, že zmluva o úvere bola vypracovaná už ako predtlač, ktorú používa oprávnený pri uzatváraní zmlúv o úvere a predtlač už obsahuje aj meno splnomocnenca Mgr. T.. Ak teda oprávnený postupoval uvedeným spôsobom a dopredu určil osobu, ktorá bude oprávnená konať za povinného, bola spochybnená podstata a základný predpoklad udelenia plnej moci v tom, aby splnomocnenec hájil záujmy povinného. Ak teda zmluvné zastúpenie je neplatný právny úkon, nemohol potom Mgr. B. na základe substitučnej plnej moci zo dňa 02. 01. 2003 zastupujúci Mgr. T. svojím konaním ani uznať dlh povinného čo do dôvodu aj výšky, a ani súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Titulom pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku bola notárska zápisnica. Notárska zápisnica so súhlasom vykonateľnosti predstavuje podľa jej zmyslu a významu vyjadrenie zmieru medzi veriteľom a dlžníkom pred notárom o ich vzájomných právach a povinnostiach, na základe ktorého môže veriteľ vymáhať od dlžníka splnenie povinnosti cestou exekúcie bez toho, aby musel mať iný titul. Odvolací súd dospel k záveru, že takáto notárska zápisnica musí byť spísaná s osobou povinnou, ako aj osobou oprávnenou. Danej požiadavke môže byť vyhovie tým, že tieto osoby budú účastníkmi jediného zápisu, keď notárska zápisnica bude spísaná za prítomnosti oboch účastníkov alebo pokračovaním v notárskej zápisnici, alebo tak, že k prejavu vôle spísanej v notárskej zápisnici len s jednou z uvedených osôb pristúpi formou samostatnej notárskej zápisnice aj druhá osoba.

Predmetná notárska zápisnica bola spísaná len so zástupcom povinného, povinný pri jej spísaní prítomný nebol. Proti názoru, že je možné dať sa pri tomto úkone (spísaní notárskej zápisnice ako exekučného titulu) zastúpiť splnomocneným zástupcom na základe § 31 Občianskeho zákonníka a plnomocenstvo by vyvolalo účinky zamýšľané ustanovením § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku nemožno namietat'. Avšak tieto účinky môže vyvolať len platne udelená plná moc. Dohoda o plnomocenstve uzatvorená medzi povinným a Mgr. T. je absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodov, na ktoré správne poukázal okresný súd a s ktorými sa odvolací súd plne stotožnil, V dôsledku čoho nemôže byť notárska zápisnica spôsobilým exekučným titulom. Notárska zápisnica bola totiž spísaná za povinného neoprávnenou osobou a potom neobsahuje ani záväzok povinnej osoby a jej vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice.

Odvolacie námietky oprávnenej považoval odvolací súd za neopodstatnené. Exekučný súd v rozsahu svojej zákonnej prieskumnej povinnosti môže skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, a to na návrh účastníka, alebo aj bez návrhu. V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky formálnej alebo materiálnej vykonateľnosti, môže aj bez návrhu exekúciu zastaviť. Ďalšie námietky oprávnenej nemali takú povahu, že by boli relevantné privediť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Za podstatné pre rozhodnutie odvolací súd považuje tie argumenty, ktoré už boli predmetom posudzovania súdov, a výsledkom ktorého bolo konštatovanie neprípustnosti exekúcie, pričom tieto závery si osvojil a poukázal na ne. Preto napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podala oprávnená dovolanie. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, z dôvodu, že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 237 písm. a) O. s. p.), v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 pís. d) O. s. p.), nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (ust. § 237 písm. e) O. s. p.), súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 237 písm. f) O. s. p.) a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal náležité dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.).

S poukazom na tieto dovolacie dôvody a na argumentáciu uvedenú v odvolaní dovolateľ zotrúva na legitimitu exekučného titulu oprávneného a nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Preto požiadal dovolací súd, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu požiadal o zrušenie aj uznesenia prvostupňového súdu a vrátenie veci súdu prvého stupňa.

Povinná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V preskúmvanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa. Napadnuté (potvrdzujúce) uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p., preto dovolanie proti nemu v zmysle týchto ustanovení nie je procesne prípustné.

Dovolateľ svoje dôvody dovolania doplnil, avšak po jednomesačnej lehote od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 240 ods. 1 a ods. 2 O. s. p.).

Preto dovolací súd z povinnosti ex offio preskúmal prípadné vady konania podľa § 237 O. s. p., pričom dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľka procesné vady konania uvedené v § 237 písm. b/, písm. c/, písm. g/ O. s. p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

Dovolateľka namietala, že konanie je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom na skutočnosť, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi

predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a oprávnenej neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namieta porušenie jej práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok zo dňa 21. 01. 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 9.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19. 04. 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12. 05. 2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23. 06. 2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15. 03. 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23. 08. 2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 04. 05. 2010, sp. zn. I.

ÚS 114/08 zo dňa 12. 06. 2008), nie je nutné, aby na každú námietku účastníka bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

K námietke oprávnenej, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí arbitrárnosťou (nepreskúmateľnosťou) pre nesúlad jeho výroku s odôvodnením, treba uviesť, že z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia je zrejmé, z akých dôvodov považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a z akých dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa (v odvolaní napadnutej časti) potvrdil. Napadnuté uznesenie teda obsahuje vysvetlenie dôvodu rozhodnutia a vysporiadava sa aj s námietkami oprávnenej týkajúcimi sa prípustnosti exekúcie. Z odôvodnenia vyplýva aj právne posúdenie veci pri aplikácii uvedených ustanovení právneho predpisu (Exekučného poriadku) na zistený skutkový stav. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v uvedenom zmysle nie je preto nepreskúmateľné.

Pokiaľ dovolateľka namietala, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenie oprávnenej bolo opodstatnené (dovolací súd ho z uvedeného aspektu neposudzoval), oprávnenou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok oprávnenej odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

So zreteľom na oprávnenou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.).

Ustanovenie § 159 ods. 3 O. s. p. ustanovuje, že len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej teda bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola znovu prejednávaná. V zmysle tohto zákonného ustanovenia ide o rovnakú (tú istú) vec vtedy, ak ide v novom konaní o ten istý nárok alebo stav, v ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka toho istého predmetu konania a tých istých účastníkov. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený, t.j. o nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, nie je významné, ako bol skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, keď bol skutok súdom posúdený po právnej stránke nesprávne alebo neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ako majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. ak v jednom konaní vystupujú ako žalovaní a v druhom ako žalobcovia). Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia (z dôvodu singulárnej alebo univerzálnej sukcesie) účastníkov, ktorí sú (boli) účastníkmi už skončeného konania.

V predmetnej veci sa nejedná o vec rozsúdenú. Rozsúdená vec by bola vtedy, ak by existovalo iné rozhodnutie krajského súdu, ktoré by už rozhodlo inak v predmetnej veci, v konkrétnom konaní, ktoré sa viedlo na okresnom súde, teda že by existovali dve rozhodnutia. Z uvedených dôvodov námietka dovolateľky v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. je nedôvodná.

Námietka dovolateľky, že vo veci súladnosti už raz bolo právoplatne rozhodnuté a preto sa oprávnená nestotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým opätovne skúmal súladnosť a následne rozhodoval o zastavení exekúcie celkom z dôvodu nesúladnosti exekučného titulu je preto neopodstatnená.

Povinnosťou súdu je v každom štádiu vedenia exekúcie prihliadnuť na to, či existujú formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Nevyhnutným predpokladom na vedenie exekúcie voči povinnému je existencia spôsobilého exekučného titulu (§ 41 Exekučného poriadku). Exekučný súd v rozsahu jemu danej prieskumnej činnosti (či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný vecne legitimovaní) skúma exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44), na prípadnú námietku povinného proti exekúcii (§ 50) a taktiež na prípadný návrh povinného na odklad či zastavenie exekúcie (§ 58). ***Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (t.j. v každom štádiu konania na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, musí nezákonne vedenú exekúciu aj bez návrhu zastaviť.***

Podstatnou a z hľadiska posúdenia správnosti úvahy odvolacieho súdu relevantnou skutočnosťou je, že splnomocnenie, ktoré udelil povinný v zmluve o úvere, je koncipované široko a všeobecne. Povinný splnomocnil tretiu osobu, aby v jeho mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým sa povinný vzdal svojho práva uznať alebo neuznať prípadný záväzok, ktorý vznikne či nevznikne v budúcnosti. Povinnému bolo už v tom čase, kedy ešte záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietat' výšku „uznaného“ dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať, či určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a v akom rozsahu) vôbec v budúcnosti nastanú. Pretože splnomocnenie koncipované tak, ako je obsiahnuté v zmluve o úvere vytvára široký priestor pre konanie a právne úkony splnomocnenca, správne ho odvolací súd považoval za neplatné. Odvolací súd poukázal aj na rozpor záujmov povinného a „ním zvoleného“ zástupcu s poukazom na ustanovenie § 22 Občianskeho zákonníka, s čím sa dovolací takisto v plnom rozsahu stotožňuje. Okrem už konštatovaných väd „udeleného“ plnomocnenstva na dôvažok je potrebné spomenúť i zásadnú skutočnosť, že povinného zmluvná voľnosť pri „zvolení“ si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natoľko, že pri nožnej jedinej variante konkrétneho mena zástupcu vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlaču už vopred pripravenej zmluvy o úvere, nemožno o jeho slobodnej vôli pri zvolení si zástupcu vôbec hovoriť. Tým je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujem povinného ako aj slobodná voľba

pri výbere svojho splnomocnenca. Pokiaľ teda plnomocenstvo udelené platne nebolo, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených „splnomocneným zástupcom“ v mene splnomocniteľa nadobudnúť právne účinky pre osobu v mene ktorej „konal“. Ak teda z neplatne udeleného plnomocenstva nevyplynuli právne účinky vykonaného právneho úkonu v mene povinného, ani predložená notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenej voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohla v rámci exekúcie domáhať.

Dovolací súd na vyššie uvedené poukazuje a stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi odvolacieho súdu.

So zreteľom na uvedené dovolanie oprávnenej smerujúce proti správne mu rozsudku odvolacieho súdu zamietol (§ 243b ods. 1 O. s. p.).

V dovolacom konaní nebola oprávnená úspešná a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnému (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nepriznal povinnému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. 04. 2013

JUDr. Štefan Šatka, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Mgr. Monika Poliačiková